

Иван Вазов

Есен

Капят, капят позлатени
листи по земята,
ветри есенни студени
плачат в дървесата.

Някога, в младо време,
тоя стон печален
скръбно свивал е сърце ми,
кат стон погребален.

Фърка времето крилато,
фърка с бяг чудесен:
мина мойта пролет, лято,
влязох и аз в есен.

Днес спокойно гледам ази
вехнештата младост,
кат картина, дето пази
за мен тайна сладост;

днес любовно слушам тая
музика в листата,
като отзив на оная,
що ми е в душата.

1900

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4511>]